

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Anne Holt

Fericiți cei însetați

Traducere din engleză
de Cristina Jinga

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © David Terrazas Morales/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Florin Pitea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOLT, ANNE

Fericiți cei însetați / Anne Holt ; trad.: Cristina Jinga. –
București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-884-1
I. Jinga, Cristina (trad.)
821.113.5-32=135.1

Titlul original: Salige er de som tørster
Autor: Anne Holt

Copyright © 1994 by Anne Holt
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-884-1

Lui Even, prietenul și fratele meu

*Fericiți cei flămânzi și însetați după neprihănire,
căci ei vor fi săturați.*

– MATEI 5:6

Duminică, 9 mai

Era atât de devreme, încât nici diavolul nu-și încălțase încă potcoavele ca să umble prin lume. La apus, cerul etala acea culoare intensă cu care numai un cer scandinav, primăvara, e binecuvântat — albastru-regal la orizont și mai deschis spre meridian, înainte de a se dizolva într-un roz ca puful de eider, acolo unde soarele încă lenevea la răsărit. Aerul era înviorător, netulburat de ivirea zorilor, cu acea uluitoare transparență pe care o au diminețile însoțite de primăvară la aproape șaizeci de grade latitudine nordică. Deși temperatura rămânea în cifre unice, totul sugera că avea să fie o altă zi călduroasă de mai în Oslo.

Inspectoarea de poliție Hanne Wilhelmsen nu se gândea la vreme. Stătea complet nemișcată, întrebându-se ce ar trebui să facă. Era sânge peste tot. Pe podea. Pe pereți. Chiar și pe tavan, în stropi negri care semănau cu desenele abstracte din testele acelea psihologice. Își lăsa capul într-o parte și studie o pată aflată drept deasupra ei. Arăta ca un taur purpuriu cu trei coarne și cu picioarele din spate diforme. Stătea nemișcată — un semn de indecizie,

dar și un indiciu al fricii sale de a nu aluneca pe podeaua năclăită.

— Nu atinge! avertiză ea brusc când un coleg mai tânăr, care avea părul de aceeași culoare cu a sângelui, dădu să pună degetul pe unul din pereți.

O crăpătură îngustă din acoperișul gata să se prăbușească arunca o rază de lumină prăfoasă pe peretele din fund, unde sângele era împrășcat atât de abundent, încât arăta mai puțin ca un desen, cât ca o înspăimântătoare încercare de zugrăvire.

— Hai afară, ordonă ea.

Hanne oftă, dar se abținu să comenteze despre urmele de tălpi pe care polițistul fără experiență le împrăștiase în jur, pe podea, pe arii largi.

— Și încearcă să calci pe propriile-ți urme când ieși.

Două minute mai târziu, și ea făcu același lucru, mergând cu spatele, șovăielnic. Continuă să stea în prag, după ce îl trimisese pe ofițer după o lanternă.

— Eu venisem doar să fac un pipi, șuiără omul care sunase ca să raporteze.

Ascultător, rămăsese să aștepte afară, lângă șopron. Acum țopăia în loc, atât de agitat, încât Hanne Wilhelmsen bănuia că nu izbutise să-și ducă misiunea la îndeplinire, în urmă cu o oră.

— Toaleta e acolo, zise el, chiar inutil.

Puternicul iz dinspre una dintre prea multele toalete în aer liber rămase în Oslo tăia duhoarea dulceagă, îngrețoșătoare, de sânge. Ușa marcată cu o inimă era imediat alături.

— Ei bine, du-te la toaletă, îl încurajă ea pe un ton prietenos, dar el n-o auzi.

— Eu venisem doar să fac un pipi, știți, dar apoi am văzut că ușa aia era deschisă.

Acum arăta spre șopronul de lemn, făcând un pas îndărăt, de parcă vreun animal oribil ar fi putut să-și scoată botul în orice clipă și să-i înfulece tot brațul.

— De obicei e închisă. Nu încuiată, dar închisă. Ușa e atât de grea, încât stă deschisă de la sine. Nu vrem să se aciezeze înăuntru câinii sau pisicile fără stăpân. Așa că avem grijă de treaba asta.

Un mic zâmbet ciudat se răspândi pe fața lui grosolană. Hanne își dădu seama că oamenii se preocupau de lucruri, chiar și în cartierul ăsta; aveau reguli și păstrau ordinea, chiar dacă bătlăia împotriva decăderii era pierdută.

— Am locuit aici, în cvartalul ăsta, de când mă știu, continuă el, cu o undă de mândrie. Observ când lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie.

Aruncă o privire spre tânăra frumoasă care nu se mănă deloc cu polițistii pe care îi văzuse el până atunci, așteptând un mic semn de încuviințare.

— Bună treabă, îl lăudă ea. A fost grozav că ai telefonat ca să ne anunți.

Când el zâmbi cu toată gura, Hanne fu surprinsă de cât de puțini dinți mai avea. Nu putea fi prea bătrân, în jur de cincizeci de ani.

— Am fost complet îngrozit, înțelegeți. Tot sângele ăla...

Clătină din cap. Fusese cumplit să se confrunte cu o priveliște atât de diabolică.

Hanne putu să-și dea seama exact cum fusese. Colegul ei cu părul roșu se întorsese cu lanterna. Ținând-o strâns cu ambele mâini, Hanne Wilhelmsen îndreptă lumina, sistematic, dintr-o parte într-alta, pe pereți. Cereță tavanul, cât se putea din prag, apoi plimbă lumina în zigzag pe podea.

Încăperea era în întregime goală. Niciun lemn de foc, doar câteva surcele confirmând că șopronul fusese cândva folosit pentru scopul original, probabil cu mult timp în urmă. După ce raza lanternei luminează fiecare metru pătrat, ea îndrăzni să intre încă o dată în șopron, având grijă să calce pe vechile sale urme. Făcu semn spre colegul ei să nu vină după ea. În mijlocul încăperii de vreo cincisprezece metri pătrați, se lăsă pe vine. Raza lanternei se propti pe peretele opus, la vreun metru de podea. De la ușă observase ceva, probabil litere, mâzgălite cu sânge, greu de descifrat.

Nu erau litere. Erau numere. Opt cifre, din câte putu ea desluși: 920433576. Cifra nouă era neclară și ar fi putut fi un 4. Cifra finală arăta ca un 6, dar nu era sigură. Poate că era de fapt un 8. Se ridică și se dădu iar înapoi, ieșind la lumina zilei, acum deplină. Auzi un plânset de sugar dinspre o fereastră deschisă de la etajul al doilea și se înfioră la gândul copiilor obligați să trăiască într-un astfel de cartier. Un pakistanez în uniformă de vatman ieși din clădirea de cărămidă, uitându-se băgăcios la ei pentru o clipă, înainte s-o șteargă grăbit de la intrare. După reflecțiile din ferestrele ultimului etaj, Hanne putu vedea că soarele se hotărâse să se ridice, în sfârșit. Păsările, cele mici și cenușii, care încă reușeau să-și ducă zilele în cele mai ascunse cotloane din centrul orașului, ciripeau fără convingere dintr-un mestecăn pe jumătate uscat, care făcea o zadarnică încercare de a-și întinde brațele spre dărele de lumină ale dimineții.

— Fir-aș al naibii, ce crimă oribilă trebuie să fi fost, comentă tânărul agent de poliție, scuipând, într-un inutil efort de a scăpa de izul de canal. Ceva cumplit trebuie să se fi petrecut aici.

Părea bucuros la acest gând.

— Da, într-adevăr, zise încet Hanne Wilhelmsen. Se poate să se fi întâmplat ceva serios aici. Dar, totodată...

Se opri și se întoarse cu fața la colegul ei.

— În momentul de față, asta nu e o crimă. Ca să fie, avem nevoie de o victimă. N-am văzut nicio urmă de așa ceva. Cel mult, e vandalism deliberat. Deși...

Se uită din nou spre ușă.

— Bineînțeles, ar putea ieși ceva la iveală. Ia legătura cu legiștii. E mai bine să fim asigurați.

Se înfioră ușor. Asta mai mult din pricina propriilor speculații pe marginea a ceea ce tocmai văzuse, decât a aerului rece al dimineții. Strângându-și mai bine jacheta în jurul ei, îi mulțumi omului știrb încă o dată pentru că-i anunțase, apoi porni să străbată pe jos, singură, cei trei sute de metri până la sediul poliției din Oslo. Când trecu pe partea cealaltă a străzii, în bătaia soarelui, se făcu mai cald. Un tumult internațional de glasuri de femei, strigăte matinale în urdu, punjabi și arabă, reverberă pe după colțurile caselor. Un proprietar de chioșc își începea activitatea, pregătindu-și taraba de pe trotuar pentru o altă zi de muncă, deschizându-și întreaga prăvălie fără nicio considerație pentru practicanții religioși sau pentru regulamentele în privința orelor de deschidere. Fulgeră un zâmbet alb și prietenos către ea, întinzându-i o portocală și înălțându-și sprâncenele, întrebător. Hanne Wilhelmsen clătină din cap și îi zâmbi, la rândul ei. O ceată de puști de vreo paisprezece ani huruia pe trotuar trăgându-și cărucioarele albastre cu exemplarele din ziarul *Aftenposten* de distribuit. Două femei cu capetele acoperite cu voal se grăbeau, fiecare la destinația ei, cu ochii plecați. Când trecură pe lângă polițistă, o ocoliră

într-un arc larg, neobișnuite să vadă femei albe atât de devreme, dimineața. Altminteri, cartierul era de-a dreptul pustiu. Pe o asemenea vreme, chiar și Tøyenul căpăta un aer împăciuitor, aproape agreabil.

Cu siguranță făgăduia să fie o altă zi frumoasă.

Luni, 10 mai

— La ce naiba lucrezi și în weekend? Nu crezi că avem destulă bătaie de cap în fiecare zi a săptămânii?

Avocatul Håkon Sand stătea în ușă. Blugii lui erau noi și, pentru prima dată, purta sacou și cravată. Sacoul îi era un pic cam prea larg, iar cravata, un pic prea lată, și totuși arăta decent, per total. În afară de manșeta blugilor. Hanne Wilhelmsen nu se putu abține să nu se aplece în fața lui, întorcând rapid înăuntru surplusul de material, cât să nu se vadă.

— N-ar trebui să-i porți cu manșeta răsfrântă în afară.

Îi zâmbi prietenos și se ridică. Își trecu mâna peste brațul lui, ușor, aproape ca o mângâiere.

— Gata. Acum arăți fantastic. Te duci la tribunal?

— Nu, răspunse avocatul, care, în pofida gestului ei bine intenționat, se simți prost.

De ce trebuise să-i atragă ea atenția asupra lipsei lui de simț al modei? Ar fi putut să se scutească de osteneala asta, gândi el, deși, când vorbi, spuse altceva.

— Am o întâlnire la cină, imediat după program. Dar tu, de ce mai ești încă aici?

Un dosar verde-pal stătu puțin suspendat în aer, înaintea de a ateriza exact pe sugativa Hannei Wilhelmsen.

— Tocmai am primit asta, continuă el. Ciudat caz. Nu s-au raportat oameni sau animale tranșate în zona noastră.

— Mi-am pus o tură în plus la secția crime, a explicat ea, fără să se atingă de dosar. Se luptă toți cu boala, acum.

Avocatul, un bărbat brunet, cu înfățișare agreabilă, ale cărui tâmpile erau mai încărunțite decât ar fi sugerat cei treizeci și cinci de ani ai săi, se lăsă să cadă pe scaunul vizitatorului. Își scoase ochelarii și se apucă să-i șteargă cu capătul cravatei. Lentilele nu ieșiră deosebit de curate, însă cravata ieși fără îndoială mai boțită.

— Cazul ne-a fost repartizat amândurora. Dacă există un caz, adică. Nu e nicio victimă, nimeni n-a auzit nimic, nimeni n-a văzut nimic. Bizar. Sunt și niște fotografii înăuntru.

Arată spre dosar.

— N-am nevoie de ele, mulțumesc, dădu ea din mână, indiferentă. Am fost acolo. Chiar nu arăta deloc drăguț. Dar, știi, continuă ea, aplecându-se spre el, dacă tot sângele ăla se dovedește a fi uman, atunci trebuie să fi fost două sau trei persoane ucise acolo. Înclină să cred că-i mâna vreunor derbedei tineri care-și bat joc de noi.

Teoria nu părea improbabilă. Poliția din Oslo era în mijlocul celei mai proaste primăveri a ei din toate timpurile. În decurs de șase săptămâni, trei crime se abătuseră asupra orașului și cel puțin una dintre ele părea de ne-rezolvat. Fuseseră raportate nu mai puțin de șaisprezece cazuri de viol în aceeași perioadă, șapte dintre acestea devenind ținta unei atenții exagerate a mijloacelor de comunicare în masă. Faptul că una dintre victime era

membru al Parlamentului din partea creștin-democraților și că se afla pe drumul spre casă, după o întrunire de seară a comitetului, când fusese brutal asaltată, în Parcul Palatului, inflamase dezamăgirea publicului în privința lipsei progreselor făcute de poliție. Temeinic ajutați de tabloide, cetățenii frustrați din Oslo începuseră să protesteze față de aparenta incapacitate de a acționa a poliției. Clădirea lungă, în arc de cerc, stătea acolo, pe Grønlandsleiret 44, cenușie și de neclintit, aparent netulburată de toate criticile nemiloase. Locatarii ei soseau la muncă, dimineața, cu umerii aduși și ochii în pământ. Plecau apoi acasă, mult peste program, în fiecare zi, cu spinările încovoiate, fără să se poată lăuda cu altceva după truda zilnică decât cu alte confirmări de piste moarte. Zeii responsabili cu starea vremii erau puși pe glume, bătându-și joc de ei cu temperaturi de vară caniculară. Jaluzelele erau trase până jos, zadarnic, la toate ferestrele de pe fațada sudică a clădirii enorme, făcând-o să pară deopotrivă oarbă și surdă. Interiorul rămânea la fel de înăbușitor. Nimic nu ajuta și nimic nu părea să conducă la altceva decât la un impas profesional, care pur și simplu creștea cu fiecare nou caz ce intra în uriașul sistem de date. Date ce ar fi trebuit să fie de ajutor, dar, în loc de asta, le apăreau ostile, aproape zeflemitoare, în fiecare dimineață când își afișau listele cu cazuri nerezolvate.

— Ce mai primăvară, zise Hanne Wilhelmsen, oftând teatral.

Cu o expresie de resemnare, își ridică sprâncenele și-l contemplă pe superiorul ei. Ochii ei nu erau deosebit de mari, dar erau uimitor de albaștri, cu o margine distinctă, neagră, în jurul irisurilor, care-i făcea să pară mai închiși decât erau în realitate. Părul ei era șaten-închis și

foarte scurt. Din când în când, se trăgea de el, fără să-și dea seama ce făcea, de parcă și-ar fi dorit de fapt să-l aibă lung și i-ar fi grăbit creșterea, dacă îl ajuta puțin. Avea o gură plină, generoasă, la care arcul de cupidon al buzei de sus nu doar că se adâncea la mijloc, dar se mai și întâlnea cu geamănul de jos, ca o buză despicată ezitantă, care se răzgândise, desenând astfel o curbă senzuală în loc de un defect. Deasupra ochiului stâng avea o cicatrice paralelă cu sprânceană. Era de un roz-pal și nu foarte veche.

— N-am văzut niciodată ceva asemănător. Cu toate că lucrez aici de numai unsprezece ani. Kaldbakken e aici de treizeci. Dar nici el n-a mai pomenit așa ceva.

Trase de tricou, dezlipindu-l de corp, și-l flutură.

— Iar căldura asta nu îmbunătățește lucrurile cu nimic. Tot orașul forfotește, noapte de noapte. O aversă de ploaie, acum, ar pica la țanc. Măcar i-ar ține pe oameni în casele lor.

Mai stătura așa o bună bucată de vreme, vorbind despre nimicuri. Erau doi colegi buni, care întotdeauna găseau un subiect de discuție, dar care, totodată, nu știau prea multe unul despre celălalt. În afară de faptul că amândurora le plăcea munca lor, că o luau în serios și că niciunul nu era mai competent decât celălalt. Asta nu ajuta prea mult relația dintre ei. Ea era o polițistă foarte pricepută, cu reputația că fusese întotdeauna bună, dar, ca urmare a unui caz dramatic de toamna trecută, acum atinsese dimensiuni legendare. El trândăvisase prin secția de poliție ca avocat de mâna a doua mai bine de șase ani, niciodată făcându-se remarcat, niciodată strălucind. Totuși, își construise și el o reputație de ins conștiincios și muncitor. Și el jucase un rol decisiv în același caz

senzațional. Reputația lui înclinase de atunci spre calificativele bazat și de încredere, spre deosebire de cum fusese înainte: mai degrabă neinteresant.

Probabil se completau unul pe celălalt. Probabil tocmai faptul că nu se aflaseră niciodată în competiție le îngăduise să lucreze atât de bine împreună. Cu toate acestea, era o prietenie curioasă, limitată între zidurile secției de poliție. Avocatului Håkon Sand îi părea sincer rău pentru asta și de mai multe ori se străduise să îndrepte situația. Cu ceva vreme în urmă, sugerase, în trecere, c-ar trebui să ia odată cina împreună. Refuzul fusese atât de direct, încât trebuia să treacă multă vreme până să mai facă din nou pasul.

— Ei bine, o să lăsăm deoparte șopronul de lemn scaldat în sânge. Am alte lucruri de făcut! zise polițista și bătu cu palma într-un teanc de dosare dintr-un suport de documente de lângă fereastră.

— La fel ca noi toți, replică avocatul, înainte de a reface drumul de douăzeci de metri, pe culoar, până la biroul său.

*

— De ce nu m-ai adus niciodată aici până acum?

Femeia care stătea vizavi, la măsura îngustă, zâmbi cu reproș și-i strânse mâna companionului ei.

— Nu eram sigur că-ți place genul ăsta de mâncare, răspunse bărbatul, evident mulțumit de cât succes avusese masa.

Chelnerii pakistanezi, îmbrăcați imaculat și cu o dicție ce trăda faptul că se născuseră mai degrabă la Aker Hospital, decât într-o sală de nașteri din Karachi, le oferiseră amabili detalii și sugestii când consultaseră meniul.

— Situat puțin peste mână, adăugă el, dar altminteri e unul dintre restaurantele mele preferate. Mâncare bună, serviciu excelent și prețuri potrivite pentru un funcționar public.

— Cu cine? Ea făcu o pauză. Deci ai venit deseori aici.

El nu răspunse, ci ridică paharul la gură, pentru a ascunde cât de umilit era de întrebare. Toate femeile lui trecuseră pe aici. Fuseseră relații de scurtă durată, cu mult mai puține decât îi plăcea lui să considere, și vreo două sau trei duraseră câteva luni. De fiecare dată, el se gândise la ea. Cum ar fi fost să stea aici, cu Karen Borg. Iar acum, în sfârșit, stăteau aici.

— Nu te gândești la cele care au fost înainte. Concentrează-te la faptul că ești cea din urmă, zise el, cu un rânjel, după un moment de gândire.

— Elegant formulat, replică ea, dar vocea ei căpătase o urmă de... nu răceală, ci un soi de detașare care pe el îl întotdeauna îl îngheța de spaimă.

Că nu se mai învăța minte odată.

Karen Borg nu voia să vorbească despre viitor. De aproape patru luni, se întâlnea regulat cu el, chiar și de șapte ori pe săptămână. Luau masa împreună și apoi se duceau la cinematograful. Mergeau la plimbare prin pădure și făceau dragoste de îndată ce prindeau ocazia. Ceea ce nu se întâmpla prea des. Era măritată, așa că apartamentul ei ieșea din discuție. Soțul știa că ea-l înșală, după spusele ei, dar se hotărâseră să nu taie punțile până ce nu erau siguri că într-adevăr asta voiau. Bineînțeles, s-ar fi putut duce la el acasă, cum i-o sugera de fiecare dată când erau împreună. Însă ea îl refuza sec.

— Dacă vin la tine acasă, înseamnă că am făcut o alegere, declara ea, ilogic.

Håkon Sand credea că alegerea de a face dragoste cu el era o decizie mult mai importantă decât aceea a locului de întâlnire, dar fără folos.

Chelnerul apărui cu nota, la douăzeci de secunde după ce Håkon îi făcuse semn. I-o prezentă după eticheta de modă veche, împăturită frumos pe o tavă, așezată dinaintea lui. Karen Borg o înșfăcă, iar el nu reuși să-și adune atâta energie cât să protesteze. Una era că ea câștiga de cinci ori mai mult decât el și cu totul alta că-i aducea mereu aminte de asta. Când cardul AmEx Gold a fost adus înapoi, el se ridică și o ajută cu scaunul. Surprinzător de frumosul chelner le comandase un taxi, iar ea se ghemui lângă amantul ei, pe bancheta din spate.

— Presupun că mergem direct acasă, zise el, cu precauție față de propria dezamăgire.

— Da, mâine e zi de lucru, confirmă ea. O să ne vedem curând. Te sun mâine.

Coborî din taxi și se aplecă din nou ca să-i dea o sărutare ușoară.

— Mulțumesc pentru seara plăcută, zise ea încet, zâmbindu-i scurt și retrăgându-se din taxi.

Oftând, el îi spuse șoferului noua adresă. Era situată exact în capătul celălalt al orașului, ceea ce-i îngăduia răgazul de a simți junghiul ascuțit al durerii pe care o încerca după fiecare seară petrecută cu Karen Borg.

Duminică, 16 mai

— Ei, asta-i absolut uluitor.

Håkon Sand și Hanne Wilhelmsen erau de acord, în definitiv. Era cu adevărat ciudat.

Ploaia era mărunță și deasă. Binevenită, după cu totul anormala arșiță tropicală din ultimele câteva săptămâni. Garajul era de tip deschis, un etaj sprijinindu-se pe celălalt pe piloni, cu spațiu de câțiva metri între ele. Niciun perete nu ținea capriciile vremii la distanță de cele câteva mașini părăsite în clădirea tristă. Cu toate acestea, nu părea ca vreo parte din sânge să se fi spălat.

— Altceva nimic? Nicio armă, ceva? Nicio fată dată dispărută?

Cel care vorbise era procurorul criminalist. Håkon purta un trening de jogging și o jachetă Helly Hansen și căska, în pofida scenei violente din jurul lui. Sângele fusese împrôscat într-un colț de la primul etaj al parării. Știa, din experiențe mai triste, că sângele avea o pornire urâtă de a se răspândi pe-o suprafață largă, dar ceea ce vedea aici era rezultatul mai multor litri.

— E bine că m-ai sunat, zise el, înăbușindu-și un căscat și aruncând discret o privire la ceasul său elvețian Swatch.

Era cinci și jumătate dimineața, duminică. O mașină plină cu studenți petrecăreți trecu în viteză pe lângă ei, lăsând în urmă exploziile asurzitoare ale unui concert de claxoane. Apoi se așternu din nou liniștea, ca întotdeauna după ce toate păsările nopții s-au dus acasă să se culce, cu un sentiment de siguranță la gândul că nimeni nu era obligat să se trezească devreme.

— Da, trebuia să vezi asta. Din fericire, era de serviciu o bună amicică de-a mea, care și-a amintit că eu mă ocupasem de prima dintre aceste...

Hanne Wilhelmsen nu prea știa cum să numească aceste cazuri absurde.

— ... aceste masacre de sâmbătă noaptea, încheie ea, după o scurtă pauză. Am ajuns aici acum o jumătate de oră.

Cei doi legiști erau în plină desfășurare, luând mostre și făcând fotografii. Lucrau rapid și cu mare precizie și niciunul nu scotea vreo vorbă, absorbiți de treburile lor. Hanne și Håkon rămaseră, de asemenea, tăcuți pentru o considerabilă bucată de vreme. În depărtare, mașina plină de studenți întâlnise alți prieteni și zbieretul claxonului lor sfâșie încă o dată liniștea.

— Aia trebuie să însemne ceva. Uită-te acolo!

Håkon Sand încercă să urmărească, în linie dreaptă, direcția din vârful degetului ei spre perete. Lumina era slabă, dar văzu numerele clar conturate, odată ce-i căzură ochii asupra lor.

— Nouă-doi-șase-patru-șapte-opt-trei-cinci, citi el cu voce tare. Îți spune ceva?

— Absolut nimic. În afară de faptul că e același număr de cifre ca și data trecută și că primele două sunt aceleași.

— N-ar putea fi un număr de telefon?